

ved indkomstopgørelsen og skatteberegningen, vil normalt kun frembyde mindre variationer fra år til år, og det vil derfor være muligt at tage hensyn til dem ved udarbejdelsen af grundlaget for den foreløbige beskatning. Det må endvidere, hvis indeholdelsen skal være praktisk gennemførlig, være en forudsætning, at de pågældende indkomster tilgår den skattepligtige fra en mere begrænset kreds af indtægtskilder.

Disse betragtninger er lagt til grund ved den i paragraffens nr. 1-7 foretagne fastlæggelse af de indtægtsarter, der skal betragtes som A-indkomst. Bestemmelsen er udtømmende, således at alene de i denne paragraf omhandlede indkomstarter, herunder sådanne, der i henhold til nr. 8 efter finansministerens bestemmelse skal anses for A-indkomst, falder ind under indeholdelsesordningen, medens andre indkomster — bortset fra aktieudbytter, for hvilke der som nævnt er foreslået særlige regler i afsnit VI — bliver at anse for B-indkomst.

En almindelig forudsætning for, at en indkomst skal anses som A-indkomst for modtageren, er, at der er tale om skattepligtig indkomst for denne, jfr. § 41, stk. 1, 2. pkt. Heri ligger både, at indkomsten efter sin art skal være skattepligtig indkomst for modtageren, og at modtageren skal opfylde betingelserne for at være skattepligtig her i landet. Efter den udformning henholdsvis § 43 og skattepligtsbestemmelserne, specielt § 2, har fået, vil disse forudsætninger normalt være opfyldt, når indkomsten hidrører her fra landet. Der kan dog tænkes undtagelser; hvis der fra en herværende virksomhed udbetales løn til en person, der bor og opholder sig i udlandet, for virksomhed udført i udlandet, skal der således ikke finde nogen indeholdelse sted, idet der ifølge § 2, stk. 1 a), ikke består skattepligt for modtageren i dette tilfælde. Det forudsættes endvidere, at der er tale om indkomst, hvoraf der skal svares skat, som opkræves efter lovforslagets regler; gratialer og lignende, hvoraf der i henhold til § 2, nr. 10, i lovebekendtgørelse nr. 281 af 2. juli 1965 skal svares særlig indkomsts-kat, er derfor ikke at anse for A-indkomst. Endvidere falder indtægter, hvori der sker tilbageholdelse af sømandsskat, uden for den her omhandlede indeholdelsesordning. For så vidt angår den særlige afgift af visse udbetalinger i henhold til renteforsikringsloven henvises til det nedenfor under nr. 7 anførte.

Til de enkelte punkter under § 43 bemærkes følgende:

ad nr. 1. Det er her foreslået, at vederlag for personligt arbejde i tjenesteforhold skal anses for

A-indkomst. Lønindtægt vil normalt i alt væsentligt være nettoindtægt for modtageren, således at forstå, at indtægts erhvervelsen ikke er forbundet med udgifter, ligesom de fleste lønmodtagere sædvanligt vil oppebære deres indtægt fra en enkelt eller dog et fåtal af arbejdsgivere. De fradrag, der i sådanne tilfælde skal indrømmes ved indkomstopgørelsen og skatteberegningen, vil normalt være nogenlunde ensartede fra år til år. Lønindtægt forekommer således velegnet til at behandles som A-indkomst og er da også den indtægtsart, som udenlandsk skattelovgivning i første række har inddraget under indeholdelsessystemet.

Det er kun vederlag for arbejde i tjenesteforhold, der er omfattet af bestemmelsen; om arbejdet udføres i det offentlige tjeneste eller for en privat arbejdsgiver, er derimod uden betydning, ligesom det i sidstnævnte tilfælde principielt er uden betydning, om arbejdet udføres i arbejdsgiverens erhvervsvirksomhed eller i hans private husførelse.

På den anden side falder indkomst, der oppebæres ved selvstændig erhvervsvirksomhed, uden for bestemmelsen. Sådanne indtægter vil normalt være lidet egnede til at være genstand for indeholdelse, da de ikke repræsenterer nettoindtægt for modtageren og i øvrigt ofte oppebæres fra en ubestemt kreds, således at indeholdelse allerede af denne grund ville være praktisk uigenneførlig. Den foreløbige beskatning af indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed må derfor ske ved opkrævning i henhold til skattebillet.

Afgørende for om der skal ske indeholdelse efter den her omhandlede bestemmelse er som anført, om der foreligger en lønindtægt i et tjenesteforhold. De samme omstændigheder er efter bestemmelsen i ligningslovens § 9 afgørende for, om den skattepligtige er berettiget til lønmodtagerfradrag. Det må derfor være berettiget i almindelighed at gå ud fra, at indtægter, der begrunder lønmodtagerfradrag, må anses som A-indkomst i henhold til den her omhandlede bestemmelse, og at der omvendt i de tilfælde, hvor der ikke kan gives lønmodtagerfradrag, heller ikke foreligger A-indkomst.

I de fleste tilfælde vil det næppe frembyde vanskeligheder at afgøre, om der foreligger et tjenesteforhold, der betinger indeholdelsespligt for arbejdsgiveren, idet den skattepligtige udfører arbejdet efter arbejdsgiverens anvisninger og i det hele for dennes regning. Omvendt vil man normalt uden vanskelighed kunne bortse fra de tilfælde, der falder uden for bestemmelsens område, fordi der er tale om selvstændig erhvervsvirksomhed. Der vil dog utvivlsomt i praksis forekomme en del tilfælde, hvor det vil være vanskeligt at afgøre, om en ind-